

Istentisztelet, Réde, 2020. július 26. Igehirdető: Marton Krisztián

Ének: 164. dicséret 1. vsz. Kegyes Jézus itt vagyunk

Imádság: Istenünk!

Jöjj el ma közénk, és szenteld meg az istentiszteletünket. Ahol te jelen vagy, az a hely szent. Kérünk, tégy bennünket Igéd által tisztává, hogy szent trónod elé állhassunk, és dicsérhessünk Téged itt a templomban, és otthonainkban is. Ámen.

Lekció: 2Móz 17,8-13.

Textus: Róm 8,26-39.

Szeretett Testvéreim!

Ahogy a Római levél igéit hétről hétre együtt olvassuk és hallgatjuk, egyre több mindent ismerünk és értünk meg arról, mit tett értünk az Úr. Pál apostol elmondta, hogy minden ember alapvetően bűnös. Kivétel nélkül igaz ez mindegyikünkre. Ez az oka annak, hogy mindegyikünknek szüksége van arra, hogy Isten megtisztítson a bűneikből. Sokféle emberek vagyunk, különböző az élettörténetünk, és a világ dolgairól is sokféleképpen gondolkodunk. De azzal, hogy Isten mindegyikünket hajlandó megváltani, azzal egy közösséggé, egy népé tesz bennünket. Így lehetünk mindannyian Isten gyermekei, és örökösei, és ezért van mindegyikünknek reménysége az üdvösségre. A mai felolvasott Igében Pál tovább tanít minket, tovább erősíti mindazt, amit eddig hallottunk. Mindannyian ugyanazzal a reménységgel éljük – szívből remélem, hogy valóban így éljük – az életünket. Ez ad ugyanis erőt, amikor boldogok vagyunk, hogy ne legyünk gögösek, és ez ad erőt ahhoz, hogy képesek legyünk imára kulcsolni a kezünket, amikor nehézségeket élünk meg. Csakhogy nem vagyunk még az imádkozásban sem tökéletesek. Azt mondja a Szentírás, hogy mindig hálaadással tárjuk fel kéréseinket Isten előtt, de ez nagyon nehéz dolog. Akik elfogadtuk a megváltást, mindannyian Isten gyermekei vagyunk, a fiai, örökösei Krisztusnak, de még így is esendők maradtunk. Ameddig ezen a földön élünk, addig nem leszünk tökéletesek. Minden imádságunk, minden könyörgésünk, minden hálaadásunk tökéletlen. Nem tudunk úgy odafordulni Istenhez, ahogyan kellene. Azonban Ő még az imádságban sem hagy magunkra bennünket. Ismeri a gyengeségünket, de nem mond le rólunk, ezért Lelke által segít bennünket abban, hogy jól tudjunk kérni. Ezért mondja azt az apostol, hogy a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Úgy jár közben értünk, ahogyan mi sohasem tehetnénk. Megerősít minket, olyanná tesz, amilyenek a saját erőnkéből soha nem tudnánk lenni. Jó példa erre az a történet, amit Mózes második könyvéből hallhattunk. Izrael Amélákkal csatázott, és Mózesnek fel kellett tartania a kezét, hogy győzzön Izrael a csatában. De a csata nem volt rövid, Mózes keze pedig elfáradt. Tartani kellett ezért Mózes kezét a csata egész ideje alatt, csak így győzhették le Amélákat. Mózes nem lett volna képes arra, hogy ezt megtegye, segítségre volt szüksége. Nekünk is pontosan így van szükségünk a Lélek segítségére az imádkozásban. Isten pedig a segítségünkre siet, mert nem akarja, hogy bármi közé és közénk álljon, nem akarja, hogy bármi elszakítson tőle bennünket. Szeret bennünket az Isten Testvéreim!

Szeret bennünket, és azt várja tőlünk, hogy mi is szeressük Őt. Hiszen gondoljuk csak végig: megteremtett és megformált minket, megváltott minket a világ szörnyűségeiből és bűneiből. Odaadta értünk meghalni Jézus Krisztust, a Fiát büntette meg a mi bűneinkért. Szeretettel hajolt le hozzánk, a szeretetére pedig szeretettel és hűséggel kell, hogy válaszoljunk neki. Isten hívó szava, kegyelme minden teremtetett léleknek szól ezen a világon. Neked, a testvérednek, a szüleidnek, a gyermekeidnek, a munkatársaidnak és a világon mindenkinek szól ez az üzenet. Ha meghalljuk Isten hívását, és letérdelünk királyi fensége előtt, akkor leszünk Isten örökösei, akkor lesz miénk az üdvösség és a reménység is. Ha belép az életünkbe Krisztus, akkor megváltozik az életünk. Mindig mellettünk lesz az Úr, Lelke által megerősít minket őt az imádságban, és vezetni fog minket. Az írja az Ige, hogy minden a javunkra fog szolgálni, ha Istent követjük. Az az út, amin vezetni fog minket, áldásokkal lesz tele, de ugyanakkor lesznek benne kihívások is. Nap, mint nap találkozunk olyan helyzetekkel, amikben meg kell mutatkoznia a hitünknek. Nap, mint nap meg kell küzdenünk a gyengeségünkkel, és bízunk kell abban, hogy Isten meg fog bennünket erősíteni. Ám az út végén, ott fog várni bennünket Isten országa, és az az örökség, amit Krisztusért nekünk ajándékoz Isten: az örök élet és az üdvösség. De tudjátok Testvéreim, ebben az örökségben nem lesz mindenkinek része. Isten hívó szava,

prédikációkban, zenékben vagy egyszerű hétköznapi tettek által minden nap szól az emberekhez, de nem hallja meg mindenki. Sajnos ők nem fognak bekerülni Isten királyságába, és nem lesz övék az üdvösség. Nehéz igazság ez, de akkor is ez az igazság. Isten szava mindenkihez szól ezen a világon, mindenkinek kegyelmet akar adni Isten, de mégsem lesz minden embernek üdvösség az öröksége. Akik befogadják Istent az életükbe, ők lesznek a kiválasztottak, ők lesznek majd az örökösök és Isten gyermekei. Azért fontos, hogy ezt tudjuk, mert a ma felolvasott Igében Pál azt mondja, hogy azoké lesz majd az örök élet, akik Isten kiválasztottai. Őket hívta el Isten, őket szabadította meg a bűneikből, és őket dicsőíti meg. Ezt a „kiválasztott” szót azonban nagyon sokan félreértik a ma felolvasott Igéből. Vannak, akik ezt úgy értik, hogy Isten kiválasztott magának néhány embert, ők üdvözülni fognak, a világ többi embere pedig a kárhozatba fog menni. Úgy beszélnek Istenről, mintha valamilyen gonosz úr lenne, aki örömét leli az emberek szenvedésében és a kárhozatba küldésükön, pedig nem így van. Isten nem leli örömét abban, hogy emberek elkárhoznak. Ha örömét lenné benne, akkor nem küldte volna el Jézus Krisztust, hogy haljon meg az emberek helyett. Nem akarná megmenteni az embereket, nem lenne kegyelem, hanem hagyna bennünket megfulladni a bűneinkben. De Isten nem ilyen. Isten szeret bennünket. Ezért hirdetik az evangéliumot világszerte már nagyon hosszú ideje, hogy meghallják ezt az emberek – hogy meghalljuk mi is. Amikor Pál azt mondja, hogy azokat hívta el, akiről ezt eleve elrendelte, akkor az annyit jelent, hogy Isten csak azokat hívja el, akik hajlandóak Őt elfogadni Urunknak, akik belátják, hogy szükségük van Istenre. Az ilyen emberek lesznek Isten gyermekei, ők lesznek az örökösök, mert őket szabadította meg Isten a bűnöktől.

Bárcsak minden ember hallgatna, bárcsak felfigyelne mindenki arra, hogy Isten hívja őket. Ha mi meghallottuk Isten hívó szavát, és valljuk, hogy Ő az egyetlen Isten a világon, akkor adjunk hálát neki. Emberileg semmivel sem különbek azok, akiknek üdvösségük van, és azok, akik kárhozatba mennek. Ezt az apostol a római levél elején le is írta. Az egyetlen különbség csak Isten kegyelme és hívó szava. Azok azonban, akik Isten hívásának engedelmeskedve elfogadták Jézus Krisztus Urunknak és Megváltójuknak, azok Isten gyermekei, és azoknak az öröksége az üdvösség. Ti választottatok már Isten hívására? Mi választottunk már Isten hívására? Erre kell választ adnunk magunkban Testvéreim! Ha elfogadtuk Istent Urunknak, akkor már Isten népéhez tartozunk, és semmi sem választhat el minket tőle. Ezt akarja megerősíteni az apostol a felolvasott Ige végén. Felteszi a kérdést: Ki vádol bennünket, ha választottak vagyunk? Senki, mert Isten akkor megigazított minket, és megszabadított a bűneinktől. Ki ítél el minket? Senki, mert Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért, és esedezik értünk, hogy ne essünk ki az üdvösségünkéből. Ha Isten velünk van, akkor bárki és bármi, ami ellenünk akart fordulni a világon, pusztulásra lesz ítélve. Annyira szép az, ahogyan Pál mindezt leírja. Ha Isten választottai vagyunk, vagyis ha elfogadtuk Őt Urunknak, akkor semmi sem választhat el tőlből bennünket. Jöhetnek erők, hatalmasok, jöhetnek gonosz seregei, jöhetnek nagy mélységek az életünkben, jöhet bármi: nincs az a hatalom és erő a világon, ami minket ki tudna ragadni Isten kegyelméből. Isten szeret bennünket, Testvéreim! Annyira szeret bennünket, hogy ezt el sem lehet mondani szavakkal. Kérlek ezért titeket, hogy ne higgyetek azoknak, akik mást mondanak nektek. Tudom, hogy voltak nehéz pillanataitok az életetekben, és lesznek is még ilyen alkalmak sokszor. Ezek a helyzetek próbára fognak tenni titeket, a hiteteket és az Istennel való kapcsolatokat. Ha ezt érzitek, akkor boruljatok le Isten elé, és imádkozzatok. Megígérte Isten, hogy annak ellenére, hogy nem tudunk jól imádkozni, de a Lélek segíteni fog nekünk ebben a gyengeségünkben. Ragaszkodjatok Istenhez, és ő ragaszkodni fog hozzátok, nem fogja engedni, hogy bármi is elszakítson bennünket tőle. Így legyen, Ámen.

Imádság: Mindenható Isten! Hálát adunk neked Istenünk, hogy a közeledben lehetünk, köszönjük, hogy nem vagy távol tőlünk. Jelenléted meggyógyítja a lelkünket, nyugalmat ad háborgó lelkünk számára. Kérünk Téged, hogy gyógyítsd meg a betegeinket! Tudjuk, hogy neked hatalmad van minden betegséget elűzni, hiszen Te vagy az Úr! Arra kérünk, hogy ha akarod, adj beteg testvéreinknek gyógyulást betegségeikből, szabadítsd meg őket a kínjaiktól! Így kérünk, védő és megtartó kezedet tarts rajta idős testvéreinket, magánnyal és félelemmel küzdő szeretteinket. Hadd érezzék meg szerető jelenlétedet az életükben, hogy ne arra tekintsenek, ami nincs meg nekik, hanem arra, aki van: Rád! Könyörgünk tehozzád a keresztyén emberekért a földön. Urunk, te látod, milyen sok felekezeten élünk, de azt is, hogy közben minden keresztyén ember szíve Téged keres! Adj számunkra egységet, adj erőt, hogy különbözőségeink ellenére egységesen mutathassuk meg a világnak: Benned és csak benned hiszünk!

Ének: 461. dicséret 5-6. vsz. Nem félek senkitől, hisz te vigyázz reám